

напусна учителството, за да е свободенъ той и доискара училището. А учителъ Милко назначиха въ едно село, чакъ на турската граница, само да е по-далечъ отъ града.

Новото училище бѣше завършено. Старото събориха. Направиха и нови чинове, а насъ старитѣ изхвърлиха на двора. Тамъ слънцето ни пече, дъждове ни валѣха, вѣтръ ни вѣя.

Започна новата учебна година. Дойдоха нови двама учители.

При мжката ми за двамата мои любими учители дойде и теглото, че бѣхме захвърлени на двора.

Минаваха край училището мнозина. Чувахъ тѣхнитѣ разговори. Познавахъ нѣкои отъ моитѣ бивши ученици.

Всички се радваха на новото училище и никой не обѣли ни жбъ за насъ — старитѣ чинове...

(Продължава въ пета книжка)

Александъръ Спасовъ

МОМЧЕ ГОРНЯНЧЕ

Весело момче горнянче
два си воловци караше,
писана колца водѣше
и киселички возѣше,
возѣше, та продаваше...

Чуло е свирка, че свири,
тирнало двата воловци,
двата воловци — въ доловци
а пѣкъ колцата — въ шумаци,
въ шумаци — сухи търнаци.

Че се на хорце хванало,
хванало и провикнало:
— Тичайте, вълци, въ доловци,
изяжте двата воловци,
киселичкитѣ продайте,
мами паритѣ предайте.

„Много ѣ здраве“ носете!

На татко хаберъ сторете:

— Като се свърши хорото,
пакъ ще си дойда въ селото!

Виолинко